

Quan la tinta somia

Pàgina 1

La pluja queia fina, persistent, com si volgués esborrar els contorns del món. A dins de la casa, el silenci només era interromput pel fregadís constant d' un llapis sobre el paper. En Joan, un nen de vuit anys, dibuixava assegut a la taula del menjador. Els seus ulls seguien el moviment del grafit amb una concentració estranya, gairebé hipnòtica. La seva mare el mirava des del sofà, amb un llibre obert però sense llegir-ne cap línia. Hi havia alguna cosa en aquell silenci que li pesava al pit. Quan el nen va aixecar finalment el cap, li va ensenyar el dibuix. Era una casa envoltada de flames. Les finestres treien fum, i al centre, un home cremava amb els braços alçats, com si cridés. La mare va sentir un calfred: aquella casa s' assemblava massa a la del veí del davant. —Joan, què és això? —va preguntar, amb un somriure forçat. —És una casa —va respondre el nen, innocentment. —Sí, però per què l' has dibuixat així? —No ho sé... —va murmurar ell—. Només... es dibuixa sol. Aquella nit, la mare no va dormir bé. A fora, la pluja seguia caient, i al seu somni, la casa del davant cremava sense fer soroll.

Pàgina 2

Dos dies després, el so de sirenes la va despertar. Va córrer fins a la finestra: flames enormes sortien de la casa del veí. El foc s' alçava com si el cel mateix volgués empassar-se el món. Va veure l' home arrossegat per paramèdics, la pell ennegrida. Aquella mateixa tarda, en Joan tornava a dibuixar. Aquesta vegada, un escenari. Una tarima. Un home dret, parlant davant d' un micròfon. La mare es va acostar a poc a poc. Va veure com el nen traçava una línia fina, recta, com un fil de fum que travessava l' aire fins al cap de l' home. El dibuix era clar. Un tret. —Joan... què fas? —va preguntar amb un fil de veu. Ell va alçar els ulls, i en ells hi havia alguna cosa antiga, cansada. —Encara no ha passat —va dir simplement—. Però passarà. Va sentir com l' habitació s' enfosquia una mica, tot i que les llums seguien enceses. Alguna cosa s' havia mogut, imperceptible, dins de l' ombra del nen.

Pàgina 3

Els dies següents, la mare no va deixar de mirar les notícies. Cap atemptat, cap tret, cap discurs interromput. Amb el pas del temps, la por va començar a esvair-se, com si tot hagués estat un malentès. Fins que un vespre, mentre sopava, va veure el titular a la televisió: “ El president del país ha estat ferit greument per un tret durant una roda de premsa. ” El plat li va caure de les mans. Va córrer cap a l ’ habitació del seu fill. Quan va arribar a la porta, va sentir la seva veu. Parlava fluixet, com si conversés amb algú. —Ja està fet? —preguntava una veu greu, profunda, que semblava sortir de dins les parets. —Sí —va respondre el nen—. Però encara en queda un. La mare va obrir la porta d ’ una empenta. En Joan era assegut a terra, i entre les seves mans hi havia una ploma negra, antiga, amb la punta metàl·lica tacada d ’ una tinta tan fosca que semblava viva.

Davant seu, la llibreta era plena de dibuixos que no havia vist mai: rostres, cases, llocs desconeguts. Alguns tenien paraules escrites amb una cal·ligrafia que no era la del nen. —D' on has tret això? —va preguntar, esgarriada. —No és meva —va dir ell—. M' ha trobat ella. Va intentar prendre-li la ploma, però el nen va cridar. Un crit agut, que va fer tremolar els vidres. Quan la mare va parpellejar, el nen ja tornava a dibuixar, com si res. Durant dies, ella va provar de cremar la llibreta, però cada cop que l' obria, el paper era fred i humit, com si resistís el foc. Va provar de llençar-la a la brossa, però l' endemà tornava a aparèixer sobre la taula, oberta per una pàgina nova. Un matí, mentre preparava esmorzar, va sentir el nen parlar sol. —No vull fer-ho més —deia. —No pots triar —va respondre la veu, suau, femenina, però buida de vida.

Pàgina 5

Quan la mare va mirar dins l'habitació, la ploma es movia sola sobre el paper, traçant línies lentes, com si respirés. El nen plorava, amb la mirada fixa al dibuix. A la pàgina, una dona estava dempeus davant d'una porta oberta. El seu rostre era borros, però l'escena li era massa familiar. La dona tenia una mà al pit i l'altra estesa, com si anés a aturar algú. Darrere d'ella, una ombra. La mare va deixar caure el plat que duia i va retrocedir. El nen va aixecar el cap i, amb un fil de veu, va dir: —No hi pots fer res, mama. Ella només dibuixa el que somia. Aquella nit, la casa va quedar a les fosques. Quan els bombers van arribar, no hi havia rastre del nen ni de la seva mare. A la taula del menjador, només hi havia una llibreta oberta. A la darrera pàgina, un dibuix senzill: una mà petita sostenint una ploma negra, i sobre el paper, l'esbós d'una nova casa. La mateixa on els bombers estaven drets en aquell moment. Al cap d'uns dies, un home que feia tasques de neteja va trobar la llibreta dins d'una bossa d'escombraries, seca malgrat la pluja. Va pensar que el seu fill, que també dibuixava, potser la voldria. Aquella nit, el nen es va tancar a la seva habitació, emocionat amb el regal. Quan la seva mare li va demanar què dibuixava, ell va respondre, sense aixecar la mirada: —No ho sé... I el llapis va continuar movent-se sol, com si tingués memòria. *Fi*